

400 kr. Det er ikke en betingelse for fradraget, at befordringen mellem bopælen og arbejdspladsen finder sted daglig. Ved opgørelsen af den skattepligtiges samlede udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads for et indkomstår kan i alle tilfælde højst medregnes et udgiftsbeløb på 1.800 kr. for hver person, og udgiftsbeløbet kan ikke overstige, hvad der ville medgå ved anvendelse af billigste offentlige befordring. Udgiften ved anvendelse af eget befordringsmiddel opgøres på grundlag af kilometer-takster, der fastsættes af finansministeren. Fradrag for befordring mellem hjem og arbejdsplads indrømmes kun, hvis det samlede fradragbeløb, der efter foranstående regler opgøres for den skattepligtige, er 100 kr. eller derover. Endvidere kan en skattepligtig, såfremt han dokumenterer, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem

og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægts erhvervelsen, fradrage den del af befordringsudgiften, der overstiger, hvad der må anses for normal befordringsudgift i det pågældende tilfælde. De i denne bestemmelse omhandlede fradrag berører ikke retten til det i stk. 1 omhandlede faste fradrag.“

2. I § 18 A, stk. 1, indsættes som nyt 2. pkt.:

„Automobiler, der omfattes af bestemmelserne i den nævnte lovs § 6 A, skal dog ved formueopgørelsen ansættes til anskaffelsessummen med fradrag af de foretagne skattefri afskrivninger.“

§ 2.

Bestemmelserne i § 1 finder anvendelse fra og med skatteåret 1966-67.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 1.

Med virkning fra og med skatteåret 1966-67 foreslås det at forhøje maksimumsbeløbet for det faste lønmodtagerfradrag fra de nugældende 400 kr. til 800 kr. årlig.

Lønmodtagerfradraget blev indført i 1951 med virkning fra og med skatteåret 1952-53. Maksimumsbeløbet for det faste fradrag (det såkaldte lønmodtagerfradrag A) udgjorde dengang 300 kr. I det følgende år blev maksimumsbeløbet forhøjet til de nugældende 400 kr.

Reglerne om det faste lønmodtagerfradrag tjener bl. a. et vigtigt forenklingsformål. Når den skattepligtiges fradragsberettigede udgifter i forbindelse med lønarbejdet ligger under maksimumsbeløbet, medfører reglerne, at han ikke behøver at dokumentere udgifterne. Det betyder en væsentlig letelse både af de skattepligtiges og af skattemyndighedernes arbejde med selvangivelserne, at kun de skattepligtige, der vil gøre gældende, at deres fradragsberettigede udgifter har oversteget maksimumsbeløbet, behøver at komme med en sådan dokumentation.

Skal det nævnte forenklingssøjemed opnås fuldt ud, forudsætter det imidlertid, at kun et forholdsvis lille antal lønmodtagere har fradragsberettigede udgifter, der overstiger maksimumsbeløbet.

Det må antages, at stigningen i prisniveauet — og dermed i de fradragsberettigede udgifter — har medført, at et stigende antal lønmodtagere gør krav på fradrag ud over det faste fradrag (altså på det såkaldte lønmodtagerfradrag B). De må derfor dokumentere udgifterne med deraf følgende ulempe for de skattepligtige og administrativ belastning af skattemyndighederne. Den foreslåede forhøjelse af det faste fradrag må ses på baggrund af denne udvikling.

Det kan skønmæssigt anslås, at den foreslåede forhøjelse af lønmodtagerfradraget for skatteåret 1966-67 vil medføre et provenutab på statsskatten på omkring 110 mill. kr.

Der stilles endvidere forslag om en redaktionel ændring af § 9 i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), således at de bestemmelser, der alene angår lønmodtagere, samles i stk. 1-5, og reglerne om befordringsfradrag, der gælder for alle skattepligtige personer, kommer til at stå i stk. 6.

Til nr. 2.

Ifølge den nye bestemmelse i § 6 A i lov om skattefri afskrivninger m. v. (afskrivningsloven), som der stilles forslag om i det samtidig fremsatte forslag om ændring af denne lov, skal afskrivning på visse